

Zpravodaj 2.

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 75. ROČNÍK

čtvrtek 2. července 2026

Děti jsou nejlepší lidi

Tereza Karpianus (TK) a Štefanie Šubová (ŠŠ) loni odešly z Divadla Lampion za okolností, které čtenářstvo Zpravodaje zřejmě zná, a pokud ne, nechť nahlédne na www.svetloprolampion.cz. Vedlejším produktem kladenských ošklivostí byla ovšem báječná inscenace *Hloupý Honza není blbý* nově vzniklého Divadla MáMe, která byla na Chrudimi k vidění loni a kterou Tereza režírovala a Štefanie v ní hrála. A letos jsou na Chrudimi přítomny obě jako lektorky semináře Jedna ku jedny pro mládež 14+.

Pokolikáté jste na Chrudimi?

TK: Jako lektorka poprvé, loni jsem tady byla jenom na dozoru, když jsme hráli *Hloupý Honza není blbý*. Takže podruhé, ale vlastně poprvé.

ŠŠ: Já vlastně taky poprvé, jenom jsem tady loni hrála právě v *Hloupém Honzovi* a pak jsme tady jednou hráli s Lampionem *Zlatovlásku*. Ale spoustu jsem toho o Chrudimi slyšela, hodně Kladeňáků sem jezdí, jen se mi to léta krylo s dětským táborem, kam jezdím jako vedoucí.

Máte seminář pro věkovou skupinu cca 14–17 let, což by leckdo (třeba já) bral jako nelehký a hodně specifický úkol. Máte z toho respekt?

TK: Já mám v téhle věkové kategorii dceru, což mě hodně ochočuje. Mám díky tomu pocit, že jsem v kontaktu s jejich

realitou. A hodně mě zajímá, co prožívají a jak myslí. Ale jo, je to specifický, člověk musí hodně odhadovat, co je pod povrchem, snadno se přihodí, že jsou křeččí, než vypadají – právě proto, že se snaží nevypadat křečce.

ŠŠ: Pro mě naopak takhle věková skupina byla favorit. Cítím se s nimi líp než s menšími dětmi, mám zkušenost, že jsou ochotni se víc otevřít, a mám i pocit, že mi to s nimi víc jde. Asi právě i díky té táborové zkušenosti. Ostatně mi Chrudim právě tím, že jsou tady lidi spolu 24/7 a může vzniknout komunita, tábor hodně připomíná.

Co jste si pro ně nachystaly a co z toho po prvním dnu měníte?

TK: My si nedělaly nějaký detailní program a jasně stanovený cíl. Chtěly jsme hledat autenticitu – ale taky to, co autenticitu brzdí a co jí brání v tom, aby se projevila. Dneska jsme se

chtěly hlavně seznámit, zjistit, co tam máme za lidi, jak myslí, jak cítí, jaké mají divadelní zkušenosti, jak jsou vyprofilovaní. A na základě toho si teprve říct přesněji, k čemu směřujeme.

ŠŠ: Měly jsme spíš naplánovaná nějaká cvičení, kterými jsme se chtěly dostat k jejich tématům. Protože jim nechceme něco podsouvat, chceme dělat na tom, co zajímá je. A občas se dneska snad podařilo natuknout nějaká témata, která je oslovila a přitom si uvědomili, že o nich běžně nepřemýšlí.

Bude na závěr předváděčka?

TK: Asi je fajn to nějak ukončit, nabídnout lidem to, k čemu jsme došli, i kdyby jen formou otevřené hodiny.

ŠŠ: Mám z nich pocit, že by je to bavilo. Že jsou tomu nakloněni.

Ty nehezké věci, které se v Kladně před rokem děly, vedly i k jedné hezké věci – že tady máme o jedno dobré divadlo víc.

Takže se jednoduše zeptám: jak se po roce má MáMe?

TK: To bude otázka spíš na Štefku, protože co jsem udělala *Hloupého Honzu*, už to vidím jen jako divačka a fanyнка.

ŠŠ: Ale to „jen“ nebude navždy!

A jak to vidí divačka a fanyнка?

TK: Vidím to tak, že po *Honzovi* vznikla *Pirátská pohádka* v režii Jirky Jelínka, v listopadu bude v režii Kristýny Matěj Dámové pohybová inscenace *Světě, div se!* a ještě jezdí koncerty kapely Žampion.

ŠŠ: A čerstvá novinka z minulého týdne – měly jsme ve stylu „work in progress“ premiéru pohádky *O Budulínkovi*, kterou jsme udělaly s Dorkou Bouzkovou jako koprodukcí MáMe a Loutek bez hranic.

Pirátská pohádka se tady bude hrát v pondělí – mohu poprosit o krátký trailer?

ŠŠ: Jsou některé věci, které si tak často neříkáme. A třeba nám z *Pirátské pohádky* připadají důležité. Pokud chcete vědět, které to jsou, tak přijďte.

TK: A fanyнка chce dodat, že jsou tam hrozně sympatiční herci, a když jsem je viděla na premiéře, byla jsem na ně strašně pyšná. Ta chemie, kterou si odnesli z *Lampionu*, ta mezi nima pořád jiskří.

Když jsem tady loni viděl Hloupého Honzu, byl jsem nadšený, ale taky jsem si říkal, že nezávislé divadlo pro děti nemá úplně lehký život. V rámci přípravy na rozhovor jsem nahlédl na web MáMe a z rubriky Program jsem nabyl dojmu, že to docela jede. Pletu se?

ŠŠ: *Hloupý Honza* opravdu jede, i celkem samospádem. Hodně ho hrajeme na různých festivalech, co se oteplilo, tak hrajeme skoro každý víkend, někdy i přes týden. A že to celé funguje, je

velká zásluha právě Kristýny Matěj Dámové, která to produkčně kormidluje a celé to stojí na ní. Po odchodu z *Lampionu* se všichni musíme nějak žít, máme často víc prací a k tomu táhnout nezávislé divadlo pro děti je fakt časově náročné.

Nabídky stran *Honzy* docela chodí, toho lidí chtějí, *Pirátská pohádka* taky myslím docela půjde, i když tam se budeme muset víc snažit. *Žampion* se prodává nejmíň, protože je nás tam fakt hodně a cena tomu odpovídá, ale i s tím jsme teď měli několik koncertů. Na to, že máme za sebou první rok, bylo myslím těch hraní fakt dost.

TK: Jo, neřekla bych, že to frčí, ale určitě to uspokojivě funguje. I když je to náročné. Ale chci dodat jednu věc – i když pro nás odchod ze stálého angažmá byl náraz, museli jsme si najít nové práce, a to leckdy i úplně mimo divadlo, tak pořád myslím, že všichni víme, proč jsme z *Lampionu* odešli. A i když je to těžký, že bychom to zpětně neměnili.

ŠŠ: Někdy se bojím, že to, co se nám stalo na Kladně, je trochu předvoj věcí, které se teď budou dít častěji a na víc místech. Ale stran toho odchodu – toho určitě nikdo z nás nelituje. Naopak, v nezávislém divadle si ještě víc uvědomíš, jak naprosto zásadní je kvalita lidí, s kterými spolupracuješ, a fakt, že děláš to, co chceš.

Poslední otázka jen pro Terku – tys měla před prázdninami jako dramatičtorka a režisérka premiéru inscenace *Hledá se kamarád v Městském divadle Zlín. Jak se dělá komunikativní kus pro děti v zlínském hangáru a jak specifické režijní pastelky si člověk musí nachystat?*

TK: Já se toho strašně bála a přišlo mi to jako velká šílenost, ale pak to nebylo tak těžký. Zlínské divadlo je opravdu veliké, ale taky hrozně příjemné, má dobrý sklon elevace a myslím, že se tam hlediště dokáže spojit s jevištěm jako jeden celek. Pak taky zjistíš, že velikost je relativní, protože když od začátku víš, že to pojedje na zájezd do Prostějova a musí se to tam vejít, tak prostě děláš inscenaci pro Prostějov a už to tak velké není. Jsou tam samozřejmě specifčnosti, třeba mi rozmlouvali použití loutek, které by musely být v životní velikosti, aby tam fungovaly.

A udělaly jsme s dramaturgyní Katarínou Koišovou dobře, že jsme si vybraly knížku, ve které je výrazné vedlejší téma fotbal – ukázalo se, že je to téma, které to velké hlediště dokáže sjednotit. A je tam i výrazné téma šikany, které v dětech taky dost rezonuje.

Bylo to skvělé zkoušení. A ta nevýhoda velikosti je nakonec i výhoda – když čtyři sta dětí prožívá v hledišti totéž a pak vstanou a skandují, je to strašně krásný pocit. Děti jsou nejlepší lidi.

Jan Šotkovský

A tak říká grizzly, kéž by lidé zmizli

Musaši Entertainment se svým *Esejem o světle* a zejména *Fabulou Sylvestris* zařadili mezi mé oblíbené soubory, s jejich *Velkou smůlou* jsem se však minul přímo ukázkově. Jejich scénická demonstrace toho, že zvířatům se žije dobře, když jim do toho lidé neintervenují, směřuje k jednoduché (a jednoznačné) tezi, ale akcentuje ji všemi prostředky. Úvodní „bezzásahový“ život zvířat v národním parku je vylíčen jako idylka jazykem nasládlých TV dokumentů o krásách přírody, až jsem dumal, jestli to není nějaká parodie na druhou. Všechny lidské postavy (až na televizního moderátora, ten je jen roztomile hloupý) jsou arogantní, omezené a zpupné. Namluvené vstupy „velké matky“ ve chvílích, kdy ústřední postava grizzlyho-albína pobývá daleko od minnesotského domova, zní jako notný ezokýč. Grizzly je v namluveném vstupu vylíčen jako impozantní král přírody, ale v nikom z lidí nebudí strach a prohraje i ve rvačce s neozbrojeným lovcem.

Když jsem glosu dopsal sem, přečetl jsem si – což jsem asi neměl dělat – pro srovnání minikritiku Vladimíra Mikulky na představení *Velké smůly* na Skupově Plzni. A zjistil jsem, že Vladimír pochopil celý kus úplně jinak: jako nezávaznou pakárnu, jejíž notně přestřelený příběh netřeba brát vážně. (Pro zřejmost onen příběh: bílého grizzlyho z národního parku v Minnesotě si místní lovec splete s ledním medvědem, takže ho odveze na severní pól, když se grizzly zkouší přes Čínu vrátit domů, zištný cirkusák jej přemaluje na obří pandu, ale nakonec se mu návrat povede. Ano, takto napsané to zní mnohem vtipněji než v inscenaci samotné.)

Zapochyboval jsem notně o svém vnímání, ale nemohu si pomoci, mně přišla přes všechny hravé a crazy momenty inscenace se svým ekologickým apelem vážně (a doslovně) míněná. Snad ten důvod, proč jsem se jako divák *Velké smůly* tak držel zápletky, byl v tom, že jsem našel jen pramálo toho v herecké akci či výpravě, co by přesáhlo „užitnou funkci“, co by nebylo jen ilustrací situace a prostředí, co by bylo zábavné, okouzující nebo nečekané „samo o sobě“. Jak málo z mnoha objektů, které jsou na loutkářský stůl před námi postupně vyskládány, „umí“ něco překvapivého. V tom jsem se s *Velkou smůlou* nakonec minul asi nejmíň.

Jan Šotkovský

Rozhýbání mrtvé hmoty

Pozdní středověk zažehl slávu mechanických figurálních strojů, jako jsou orloje, pohyblivé betlémy, vertěpy a v posledku do jisté míry i divadlo v jeslích devatenáctého století. Lidé vřdycky obdivovali nápaditost a zručnost jejich tvůrců a nechali se okouzlovat zázrakem rozhýbání mrtvé hmoty. Na to vše navazuje dvojice herců tallinského divadla Tricktrek.

Po příchodu vidíme na podvozku ze dvou velocipedových kol několikapatrový široký a hluboký „betlém“, kde pod vysokými věžemi je vlevo několik malebných městských domků, pod nimi různé terasy a dvorky na nichž se za rockové hudby tu peče prase, onde skáče pes na stůl a občané kolují tam a zpět, vpravo je hrad s řadami zbrojnošů, komnatami a sály, mezi nimiž si po chvíli vpravo dole povšimneme i tančící královské dcery s ženichem. Přiletí černá vrána a vzápětí neméně černý vraní muž přitlačí další rozměrný cyklovozik s obléhací armádou, čítající desítky vojáků se štíty, žebříky a obřím beranidlem. Ženich s nevěstou se vytratí a začíná bitva. Na hradě se zavrou všechny okenice, vytáhne padací most a ze země vyjedou hradby. Útočníci pozdvihnou štíty a vyrazí vpřed, kule lítají tam a zpátky, žebříky padají na hradby i z nich, beranidlo buší do brány, střední část dosud zmrtnělého města zahoří a běsnící vraní muž zabodne černý prapor vítězně do hradní věže. Ženich je uvězněn, král oběšen a zoufalá herečka spoutána. Vzápětí se však vyprostí a svede se zloduchem soubor na dřevěné mečiky, v němž zvítězí. Král je zpopelněn, černý prapor sňat a ženich s nevěstou jsou svoji.

Inscenace chce být evidentně bezmála tragickou baladou, ale diváci se pochechtávají. Nemyslím, že z nedostatku úcty k úctyhodné práci. Důvod vidím ve zvolených jevištních prostředcích – titěrných groteskních loutečkách, schopných jen mechanického činění, jež tu dominuje, v kontrastu k velikosti událostí, jež chtějí býti zobrazeny.

Kuthi je obdivuhodný kus kutlíkovského řezbářství i inženýrsko-mechanické dovednosti, za nimiž jezdí tisíce návštěvníků na vánoční výstavy do Třeště či do Třebechovic pod Orebem. Pravda ovšem je, že zaujetí zmenšenými modýlky krajin či měst je v posledních letech i u nás na vzestupu.

Luděk Richter

Okenice

Frgál na nitkách, Brno

Nesmíš se ptát...

... dořečne nesměle Prokop Jelínek na konci svého dílem parodického, dílem křehce nejistého podání písně *Jen pro ten dnešní den*, které doprovází trojici osamělých dam, čekající už léta v Zemanově kavárně navzdory tomu, že muži odešli. Přišlo mi to v tu chvíli k *Okenicím* brněnského Frgálu na nitkách jako klíč k pochopení. Ale když nám na konci Františka Jelínková rovněž nesměle sdělila, že inscenace neměla být o ničem, jalo mě podezření, zda jsem nenaletěl. Není ostatně odvěký osvědčený divadelní trik, jak obohatit a zesílit smysl sděleného, vydávat jej za nesmysl? Navíc závěrečné odhalení, že básník Otakar Migawka, jehož dílu měla být dle úvodního slova inscenace věnována, je ve skutečnosti fiktivní, byl asi jen pro málokoho podstatný zvrat – podezřelé bylo už to úvodní slovo a v průběhu kusu se žádná cimrmanština, žádná promyšlená mystifikace nekoná. (Mimochodem *migawka* je polsky *momentka*, to je klíč možná ještě funkčnější.)

Spíš jsem měl dojem, že si „frgálové“ chtěli dopřát svobodu divadla poezie, ve kterém se s každou básní přivolává nový scénický svět, nevázat se na příběh ani jasně formulovaný smysl, nebát se ostrých střihů nálad, žánrů i kontextů. A došli k tomu, že k této svobodě ani žádného básníka nepotřebují, přinejhorším si ho vymyslí.

Předchozí inscenace Frgálu na nitkách, *Křest svatého Vladimíra a Maryška*, byly v zásadě intelektuální etudy, opírající se o slova a směřující k jasným pointám. Ale už v *Maryšce* mě víc než

občas mělce parodická struktura bavily některé sugestivní, význačné obrazy, prozrazující cit pro materiál a schopnost zacházet s ním neuzitkově. S *Okenicemi* jsme rázem v jiném světě: dříve všudypřítomné slovní hříčky se skoro vytratily, humorné scénky nesměřují k jasným pointám, převažující tón je (sebe)ironický nadhled, ale přesto občas zazní nečekaně silný lyrický nebo melancholický tón. To hlavní ovšem nejsou dle mého v *Okenicích* situace, slovní formulace ani vynalézavé zacházení se scénografií. Hlavní je celková nálada, dobře trefená na pomezí nezávazného blbnutí, ironického výsměchu a krátkého, leč intenzivního prožitku podivnosti i zázračnosti světa.

Kolektiv, který nebere vážně ani své nebrání se vážně. Jsem hodně zvědav, kam s tímhle lidským i tvůrčím nastavením ještě dojde.

Jan Šotkovský

P. S. Tato recenze neobsahuje popis ani jednoho konkrétního scénického obrazu, který se Frgálu na nitkách podařilo z devíti IKEA krabic, pár žárovek a baterek vykouzlit. Recenzentovi se to nelíbí a není v tomto se sebou spokojen, ale všechna líčení toho, co v inscenaci vypadalo tak lehce, lehoučce, mu vyšla ve slovech těžce, přetěžce. Tak se nezlobte.

Portrét umělce jako romboikosododekaedr

Inscenace *Okenice* brněnského souboru Frgál na nitkách měla premiéru před 80 dny a její cesta kolem světa vedla z Brna minimálně přes Svitavy, Velvary a Písek až sem do Chrudimi. V úvodním proslovu se pětičlenný soubor zaštití jménem, minimedailonkem a eponymní sbírkou rusko-(spíš chorvatsko)-polského básníka Otakara Migawky. Otakar znamená správce, strážce či hlídač, migawka závěrka nebo momentka. Strážce momentek. Jak příznačné jméno pro básníka. Snad až příliš?

Následuje dvacetiminutová dadaistická koláž slovesně-hudebně-výtvarných momentek s kabaretními prvky, která na jevišti ožívá pomocí minimalistických prostředků. Základním scénografickým prvkem jsou úložné krabice z IKEA a různorodá práce s prstovými loutkami a animováním drobných světelných zdrojů, končetin i celých těl. Soubor nám autorovo dílo nasvěcuje z mnoha stran a úhlů a záměrně si pohrává s básnickými formami a tropy od aforismu až po zvukomalbu, se žánry od divadla poezie po pohybové divadlo, hrají si i s diváckým očekáváním, důvěrou i naivitou, a skládají tak dohromady scénické těleso z ploch nesourodých tvarů i délek. V závěru pak tasí (de)mystifikační kartu a svůj inspirační zdroj odhalí jako smyšlený. Tuto informaci však poněkud zahodí bokem, utrousí těsně před koncem při všeobecném úprku z jeviště.

Diváci jsou s dětskou škodolibostí úmyslně napáleni, mystifikace navíc mezi nimi maže případné rozdíly, neboť nad neznámým dílem neznámého básníka nemůže nikdo znalecky pokyvovat hlavou v rytmu „u krabice dítě stálo, z plna hrdla křičelo“. Můžeme tak nad *Okenicemi* přemítat o slepém přijímání uměleckých autorit (to je výborné) a zároveň obdivovat hravý svět vytvořený s nespoutanou fantazií (to je dobré) i dramaturgií (to už méně). Jediným pojivem mnoha básnických valérů fiktivní sbírky je totiž vlastně jen výše vyjmenovaná výprava – a tak se vazba neexistující knihy poněkud rozlepuje a záhy začne být zřejmé, že ne každého tahle umělecká past polapí.

Ivo Kristián Kubák

A pak jsme to udělali

ROZHOVOR SE SOUBOREM FRGÁL NA NITKÁCH

Inscenovat fiktivní básnickou sbírku je rozhodně dost sofistikovaný počín. Tak se chci zeptat, jak tenhle nápad vznikl.

K tomu vedla taková cesta, že jsme dělali kraviny. Nebo ne, prostě jsme dělali, co jsme chtěli dělat. Jsme taková skupina lidí, kteří si zapisují do telefonu, když třeba uvidí nebo uslyší něco zvláštního. Každý z nás má takový dokument, kde je série různých divností. A začali jsme si s tím hrát. A pak jsme to dostali v podstatě do toho tvaru, co je to teďka, a říkali jsme: aha, jenomže to jsou vlastně takový scénky za sebou, tak co s tím uděláme? A pak jsme si dělali srandu, že řekneme, že to je od jednoho básníka... a pak jsme to udělali.

Takže to není tak, že byste si nejdřív řekli, že podvrhnete básníka, a vznikla z toho celá literární mytologie?

Ne, ne, ne. Nejdřív byly ty texty a pak jsme jednou někam jeli vlakem a nevím už jak, ale nějak nás napadlo, že by bylo hrozně vtipný tvářit se, že to napsal jeden člověk všechno. No a nakonec jsme to fakt udělali, protože jsme si říkali: proč ne? Co nám vlastně brání to udělat? Když jsme se přihlašovali na Svitavského Fandu, byla ve formuláři kolonka Autor, a tak vznikl Migawka.

Je za tím jménem nějaká etymologie?

Ehm, ano. Přeložili jsme si slovo „okenice“ do polštiny a je to migawka. Nebo nám to aspoň tvrdil překladáč: takové to, když si dáte překlad z češtiny do polštiny, na dotaz „okenice“ vám vyjde „migawka“, ale když to otočíte, tak je to úplně něco jiného. To je možná dílo náhody, ale... ten záměr tam byl.

My to budeme konzultovat s nějakými polonisty a prověříme to.*

A Otakar, protože Otakar je... Přišlo nám, že tak se prostě jmenuje básník.

Zvažovali jste, že byste tu mystifikaci nechali otevřenou? Že byste se na konci nepřiznali?

Jo, to jsme hodně řešili. Chvíli jsme to chtěli dotáhnout, udělat mu stránku na Wikipedii a tak dál. Ale ono by to fungovalo jenom někde. Na festivalech by z toho mohla být hra, někdo by se třeba na diskusi tvářil, že Migawku samozřejmě četl, a začali by se rojit migawkologové. Tou představou jsme se hodně bavili. Ale protože to hrajeme i pro publikum na řadových představeních, po kterých nenásleduje žádná diskuse ani nic takového, a lidi by se to vlastně neměli jak dozvědět, tak to nakonec říkáme. Asi nám nakonec stačí lidi trochu vodit za nos v průběhu představení. Ono strašně záleží na publiku: někteří by to asi ocenili, ale všichni určitě ne. Tak jsme to radši takhle uzavřeli... a je to tak nějak celistvější.

A plánujete něco dalšího?

To je přísně tajný. My si teda taky většinou řekneme: jo, půjdeme dělat tohle, a pak se stane něco úplně jiného. Takže nemá cenu nic předvídat. Ale ano, nějaké nápady už máme... jen o nich nikomu neřekneme.

Michal Zahálka

* Polonistům jsme se nedovolali, ale přítel Šotkovský je z Havířova a překládá z polštiny, tak jsme si poradili sami. Migawka ve skutečnosti znamená „momentka“ nebo „závěrka“, jak jste si ostatně mohli už přečíst v obou recenzích. A jak k tomu došel Google Translate od té okenice? On totiž nepřevádí mezi dvěma jazyky napřímo, nýbrž přes angličtinu – a v ní se okenice řekne „shutter“, což zároveň ve fotografické terminologii znamená „závěrka“. Plyne z toho poučení, že lepší než překladáč bývá starý dobrý slovník. Zároveň bych ale řekl, že „momentka“ hraje inscenaci mnohem víc do karet. (Navíc Otakar Okiennica, jak by zněl výsledek lingvisticky správného postupu, nezní zdaleka tak cool.)

Začátek dobrý, všechno dobré

Je za deset minut půl osmé. Zvedá se vítr a malé i velké diváctvo pomalu svými počty převyšuje auta, jichž běžně není před Divadlem Karla Pippicha málo. Všichni jsou tu, aby společně vyšli na tradiční průvod do Klášterních zahrad. Napětí je ve větru. „Tak kdy už to začne?“ zdá se mi, jako by obecně probíhalo hlavou všem přítomným. Z ničeho nic se pozornost přesune na kovového lva, který se téměř odkud odpoledne před divadlem zjevil. Čtyři osoby – slečna na lvově hřbetu s chrudimskou vlajkou v ruce, muž, jenž mu vodí přední končetiny, řidič vysokozdvizného vozíku (který celou konstrukci pohání kupředu) a poslední osoba s úkolem, který jsem nedokázal za celou dobu průvodu rozklíčovat – se lva chopí a za doprovodu hudby nejrůznějších žánrů vyráží vstříc cílové destinaci.

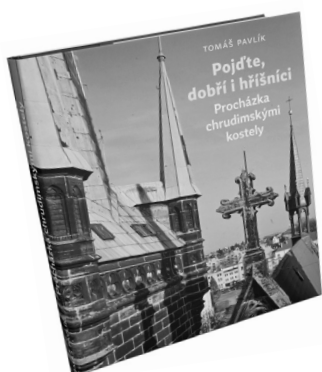
Průvodu se účastním poprvé (alespoň co si pamatuji) v životě a nezmohl jsem se na nic jiného než na nevěřící civění na okolní dění. Těsně za lvem se v úzkých uličkách tísní Chrudimáci, Pražáci, Moraváci, Slováci, loutkáři, neloutkáři, fotografové, tiší pozorovatelé, hluční pozorovatelé, profesionálové, amatéři a jiné různorodé skupiny. Všichni

s jedním cílem: oficiálně zahájit Loutkářskou Chrudim a oslavit české loutkářství obecně. Kromě nich lze pozorovat i balkóny a okna téměř všech blízkých chrudimských bytů, z nichž zvědavě vykukuje místní obyvatelstvo.

Průvod dochází do cílové roviny v podobě symbiotické masy v čele se lvem jemně posetým deštěm, což ve výsledku působilo, jako kdyby se lev během své cesty zapotil. V Klášterních zahradách se končetinovádič a vlajkonoška přesunují na dřevěný kruh, kde předvádí různé triky a kejkle s ohněm. Když s tím skončí, přesouváme k jevišti, kde začíná představení Divadla Milana Šťastného s úvodním slovem k zahájení festivalu Michalem Drtinou a panem starostou.

Po skončení průvodu ze zahrad odcházím s velmi pozitivní náladou. Jak z toho, že je Loutkářská Chrudim oficiálně zahájená, tak z faktu, že po starostově výzvě „Zvedněte ruku všichni, kdo jste z Chrudimi“ zvedla ruku snad polovina publika. Je skvělé vidět, že se zde propojuje svět loutek a Chrudim, jelikož takto zdařená komunikace festivalu s obyčejným obyvatelstvem se jen tak nevidí.

Matěj Škorpil

Knižní okénko

Na stánku s festivalovým merchem je k mání i pozoruhodná knižní novinka: publikace Tomáše Pavlíka *Pojďte, dobří i hříšníci: Procházka chrudimskými kostely*. Najdete v ní více než tisíc fotografií, které nabízejí nevšední pohled na místní sakrální památky, a mnoho zajímavého čtení. Navštivte stánek, zalistujte, zakupte. Doporučujeme.

zah

Ztráty a nálezy
k vyzvednutí v redakci

Loutkářská Chrudim je zdraví prospěšná!

Nemluvíme jen o kulturním nasycení, ale i o posílení našich tělesných schránek. Saunování, kterého si můžete mj. užít v MEDu a Šapitó, posiluje imunitu, uvolňuje svaly a podporuje detoxikaci organismu – a to všechno po probdělé noci potřebujeme, nebo ne?

Malé opáčko: Sauna funguje na principu vytápění prostoru na vysokou teplotu. Uživatelé, v tomto případě diváci/herci, sedí nebo leží v sauně a vystavují tělo horku, což způsobuje pocení, které pomáhá vylučovat toxiny, zlepšovat krevní oběh a uvolňovat svaly. Ach! Po každé návštěvě nezapomeňte hydratovat, ať jste připraveni na další kolečko.

Pro maximální relaxaci platí během saunování přísné pravidlo ticha a klidu. Hlasité pozdravy, povídání nebo pokřikování sem nepatří. Natož mobilní telefony a jejich otravné zvonění a vibrování. Místo pozdravu se pouze tiše kývne hlavou nebo usměje.

Pokud vás zajímá saunová etiketa, zde je soubor pravidel pro hygienu, klid a ohleduplnost, která zajišťují příjemný zážitek všem návštěvníkům:

Hygiena nade vše: Před vstupem do potírny se důkladně osprchujte, vaši sousedé po pravici i ti po levici to jistě ocení.

Sezení na prostěradle: V potírny si vždy sedněte nebo lehněte na vlastní prostěradlo či osušku tak, aby žádná část vašeho těla nepřišla do kontaktu se sedadlem.

Plavky nechte venku: V loutkářské sauně se plavky obvykle odkládají. Využijte raději bavlněné spodní prádlo, prostěradlo, ručník nebo rovnou saunový kilt.

Respektujte prostor: Vyvarujte se okukování ostatních a zabírání zbytečně velkého prostoru.

Kamna a radiátory: Pokud chcete zvyšovat teplotu, vždy se zeptejte ostatních přítomných, zda jim to nevadí.

Ochlazení: Po saunování se nejprve osprchujte od potu a teprve potom vstupte do ochlazovacího bazénku, v našem případě Chrudimky.

Pokud se chcete podělit o zážitek z loutkářských wellness procedur, přijďte do redakce, rádi si poslechneme, jak si užíváte našich oblíbených lázní vy.

Magda Zicháčková

koncert

20.00

Rangers–Plavci

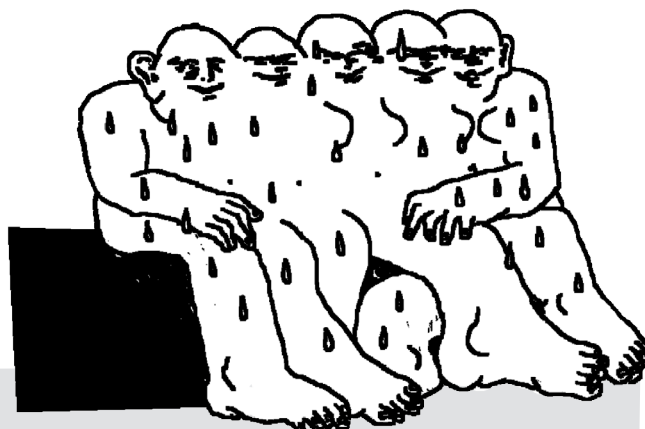
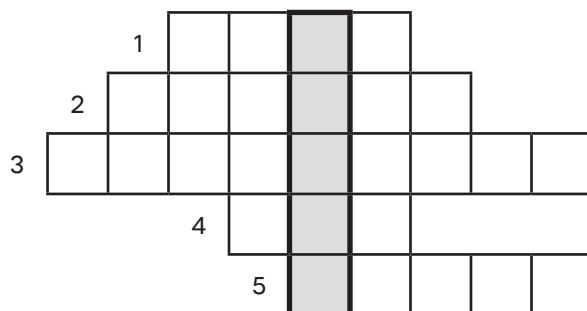
Letní kino Chrudim
Lázeňská ul.

Křížovkobraní

Tajenku z 1. čísla donesli do redakce Vojta Dvořák, Kuba Lukeš a Markéta Somolová. Gratulujeme! Jistě jste i vy uhodli, že správnou odpovědí byla **sopka**. **Zkusíte své štěstí i dnes?**

Stále platí, že za správnou odpověď čeká v redakci malá odměna.

- 1 – rypadlo
- 2 – anglicky nikdo
- 3 – člověk pošetilý, lehkomyšlný či nestálý
- 4 – Široká 85, Chrudim
- 5 – křestní jméno šéfredaktora Zpravodaje

10.00–13.00

Tajemství papírových masek

klubovna Slavoj v Divadle Karla Pippicha

14.00–17.00

Prstové loutky

vyrábění loutek z textilu / klubovna Slavoj v Divadle Karla Pippicha

10.00–13.00,
14.00–17.00

Nebe pro Tomáše Volkmera

Tvorba létajících objektů / výstavní prostor v 1. patře Divadla Karla Pippicha

10.00–18.00

Dřevěná dílna Báry Hubené

park za Divadlem Karla Pippicha

výtvarné dílny

9.00, 13.30 (B)	NOBODY	Malá scéna DKP / Divadlo Na Holou, Hořovice / 45 minut / od 15 let
9.00, 12.00	Proměna	jeviště Divadla Karla Pippicha / Divadlo DRAK, Hradec Králové / 65 minut / od 13 let
10.00	Tři prasátka	Zahrada Městské knihovny, Filištínská 36 / Divadlo Milana Štastného, Ostrava / 45 minut / od 4 let
10.00, 13.30 (A)	Velká kokosová pohádka	scéna MED / Baribal, Praha / 35 minut / od 4 let
11.00, 13.30 (C)	Rumplcák a princeznička	Spolkový dům / Loutkové divadlo Maminy, Jaroměř / 30 minut / od 3 let
11.00, 14.00	Faust	Šapito za DKP / Magamura Alkotómühely, Hottó, Maďarsko / 70 minut / od 12 let
13.00, 14.00, 15.00, 16.00 (začátky v 00, 10, 20, 30, 40, 50)	Bar U Zářící okurky	Park za DKP / Electric Cirkus, Amsterdam, Nizozemí / 10 minut / od 5 let
15.00, 17.00	Laia a let fantazie	R-Klub / Cia Tu Mateixa, São Paulo, Brazílie / 35 minut / od 3 let
16.00 (C), 18.00 (A)	Golem / Ema mele maso	Malá scéna DKP / Loutková scéna Radost, Strakonice / 20 minut / od 10 let + ženšen, Strakonice / 20 minut / od 12 let
16.00 (B), 18.00 (C)	Zlobivé pohádky / Malé pohádky pro malé děti	scéna MED / DDS Štěkátko, Středisko volného času Opava / 25 minut / od 4 let + Eli's HaT, Ostrava / 10 minut / od 6 let
16.00 (A), 18.00 (B)	O třech bratrech a obřisku	Spolkový dům / Ochotnický spolek Žumpa, Nučice / 45 minut / od 3 let
17.00 (A+C1, C2, C3) 19.00 (B+C4, C5, C6)	Alenka a říše divů	Divadlo Karla Pippicha / Loutkový soubor Klubičko, Napajedla / 50 minut / od 4 let
19.00	Školní výlet	Pomník T. G. Masaryka / Václav Bartoš, Hradec Králové / 20 minut / od 5 let
20.30	Veřejná diskuse	R-klub / 150 minut / od 10 let

Diskuse s lektorským sborem o inscenacích v hlavním programu. Diskutovat se bude o inscenacích: *NOBODY*, *Velká kokosová pohádka*, *Rumplcák a princeznička*, *Alenka a říše divů* a *Okenice*.

Začátek diskuse zpestří vydání FAGI NEWS. Uvádí komiksová postava Fagi a její strýčkové Jelínek a Sosna.